

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

Αριθμ. Γνωμοδοτήσεως 609/2005

ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

Συνεδρίαση της 09-12-2005

Σύνθεση :

Πρόεδρος : Κων. Μπακάλης, Πρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Αντιπρόεδροι: Χρ.Τσεκούρας, Γ.Πουλάκος, Γρ.Κρόμπας, Ιω.Πράσιнос, Σπ. Σκουτέρης.

Νομικοί Σύμβουλοι : Π.Κισσούδης, Ηλ. Παπαδόπουλος, Αλ. Τζεφεράκος, Ν.Κατσίμπας, Ν. Μαυρίκας, Δημ.Παπαγεωργόπουλος. Ευ. Τριτάς, Ι.Μάσβουλας, Φ.Γεωργακόπουλος, Σωτ.Παπαγεωργακόπουλος, Δημ. Αναστασόπουλος, Κρ. Μανωλής, Βλ.Βούκαλης, Θ.Ηλιάκης, Β. Σουλιώτης, Χρ. Μπότσιος, Ιω. Τριάντος, Μιχ. Απέσσος, Π. Τριανταφυλλίδης, Ηλ. Ψώνης, Αλ. Καραγιάννης, Ιω. Διονυσόπουλος, Χρ. Αυγερινού, Ιω. Καραγιαννοπούλου, Ανδρ. Χαρλαύτης, Αντ.Κλαδίας, Στ. Δέτσης, Ν.Μουδάτσος, Παρ. Βαρελάς, Ασ.Ροδοκάλη.

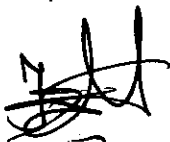
Εισηγητής : Ν. Κατσίμπας, Νομικός Σύμβουλος.

Ερώτημα : Αριθμ. πρωτ. οικ. 1084850/6412/Β0010/19.09.2005 του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών Γενικής Διεύθυνσης Δημόσιας Περιουσίας και Εθν. Κληροδοτημάτων, Δ/σης Δημ. Περιουσίας, Τμ. Β'.

Περίληψη Ερωτήματος: Αν το αντάλλαγμα για την παραχώρηση της απλής χρήσεως αιγιαλού σε όμορες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις καθορίζεται σύμφωνα με την παρ. 4 του άρθρου 13 του Ν. 2971/2001 επί της κατωτάτης τιμής του δίκλινου δωματίου, όπως αυτή καθορίζεται από τον Ε.Ο.Τ., ή επί της ανώτερης τιμής τέτοιων δωματίων που καθορίζεται ύστερα από δήλωση του επιχειρηματία και έγκριση του Ε.Ο.Τ. για τη συγκεκριμένη ξενοδοχειακή επιχείρηση.

Επί του άνω ερωτήματος, το οποίο είχε υποβληθεί αρχικώς ως σκέλος του υπ'αρ. 7863/07-10-2004 ερωτήματος του Υπουργείου Τουριστικής ανάπτυξης και του οποίου ζητήθηκε η παραπομπή στην Ολομέλεια από τον Γ.Γ. Δημοσιονομικής Πολιτικής του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών μετά την έκδοση της υπ'αρ. 52/2005 γνωμοδοτήσεως του Α' Τμήματος του Ν.Σ.Κ. και την υποβολή αυτής προς αποδοχή και στο Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, το Ν.Σ.Κ. εν Ολομελεία γνωμοδότησε ως ακολούθως:

Ι.- 1. Στον Νόμο 2971/2001 «Αιγιαλός παραλία και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ'Α 285) ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Άρθρο 13.1Είναι δυνατή η παραχώρηση με τη διαδικασία και τους όρους που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο της παραγράφου 1, χωρίς δημοπρασία, της απλής χρήσης για ένα χρόνο σε αυτούς που έχουν όμορες ξενοδοχειακές εν γένει επιχειρήσεις, κάμπινγκ ή κέντρα αναψυχής, για τους σκοπούς που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο της προηγούμενης παραγράφου προς εξυπηρέτηση του κοινού. Το αντάλλαγμα για την παραχώρηση της απλής χρήσης αιγιαλού και παραλίας που έχουν ανακηρυχθεί Τουριστικά Δημόσια Κτήματα (Τ.Δ.Κ.), ως και των κτισμάτων ή εν γένει των εγκαταστάσεων που υφίστανται επ' αυτών, καθορίζεται με απόφαση του φορέα που ασκεί τη διοίκηση και διαχείριση των Τ.Δ.Κ., κατά τη διέπουσα αυτόν νομοθεσία. Το αντάλλαγμα, το οποίο δύναται να αναπροσαρμόζεται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, για την παραχώρηση

της απλής χρήσης αιγιαλού και παραλίας πλην των Τ.Δ.Κ. σε όμορες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που καταβάλλεται στο Δημόσιο, υπολογίζεται από τον πολλαπλασιασμό του ενός δευτέρου (1/2) της τιμής δίκλινου δωματίου μετά λουτρού, χωρίς λοιπές επιβαρύνσεις, όπως η τιμή αυτή καθορίζεται από τον Ε.Ο.Τ. για κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση, επί τον αριθμό των κλινών. Σε περίπτωση που το προκύπτει κατά τα ανωτέρω αντάλλαγμα τελεί σε δυσαναλογία προς το μίσθωμα που προκύπτει βάσει των μισθωτικών συνθηκών της περιοχής ή προς το καθοριζόμενο βάσει του άρθρου 22 του Ν.2238/1994 (Α 151), καταβάλλεται στο Δημόσιο το αντάλλαγμα του εδαφίου αυτού. Δυσαναλογία μεταξύ πρώτου και δεύτερου τρόπου υπολογισμού του ανταλλάγματος θεωρείται ότι υπάρχει όπου η μεταξύ τους απόκλιση είναι τουλάχιστον πενήντα εκατοστά (50%). 5. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομικών επιτρέπεται η απευθείας παραχώρηση με ή χωρίς αντάλλαγμα της απλής χρήσης του αιγιαλού και της παραλίας σε δήμους και κοινότητες για την άσκηση των δραστηριοτήτων της παραγράφου 2. Με την ίδια απόφαση καθορίζονται οι όροι, οι προϋποθέσεις, καθώς και κάθε άλλη αναγκαία λεπτομέρεια.».

Άρθρο 34. «1..... 4. Παραμένουν σε ισχύ: α) β) Ο Ν. 2160/1993 (ΦΕΚ 118 Α') εκτός της παραγράφου 21 του άρθρου 6 του νόμου αυτού που καταργείται και γ)».

2. Στο Νόμο 2160/1993 «Ρυθμίσεις για τον Τουρισμό και άλλες διατάξεις (ΦΕΚ Α'118) και ειδικότερα στο άρθρο 4 παρ.7 αυτού ορίζεται ότι : «Οι εκμεταλλευόμενοι τουριστικές επιχειρήσεις διαμορφώνουν ελεύθερα τα τιμολόγια τους και υποχρεούνται κάθε χρόνο να τα υποβάλλουν στον Ε.Ο.Τ. αναλυτικά και να τα τηρούν αμετάβλητα για διάστημα τουλάχιστον δώδεκα (12) μηνών από της υποβολής τους. Οι δηλούμενες τιμές δεν μπορεί να είναι κατώτερες από τις οριζόμενες κατ' έτος με απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Ε.Ο.Τ., που εκδίδεται,

ύστερα από πρόταση των οικείων φορέων υποβαλλομένη το αργότερο μέχρι 30 Ιουνίου του προηγούμενου έτους, και δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Οι παραβάτες τιμωρούνται με πρόστιμο ύψους μέχρι πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) δραχμών. Με αποφάσεις του Γενικού Γραμματέα του Ε.Ο.Τ., που δημοσιεύονται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ρυθμίζεται ο χρόνος υποβολής των τιμολογίων στον Ε.Ο.Τ. οι περιπτώσεις που επιτρέπονται εκπτώσεις στα παραπάνω τιμολόγια και κάθε αναγκαία λεπτομέρεια».

3. Στην υπ'αρ. 503007/1976 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Τουρισμού «Περί κανονισμού σχέσεων ξενοδόχων και πελατών αυτών», (ΦΕΚ Β'166), που κυρώθηκε με το άρθρο 8 του Ν.1652/1986 «Σύμβαση χρονομεριστικής μίσθωσης και ρύθμιση συναφών θεμάτων (ΦΕΚ Α' 167)» και ειδικότερα στο άρθρο 16 αυτής ορίζεται ότι: «Αι ανά την χώραν Ξενοδοχειακά Επιχειρήσεις οφείλουν να εισπράττουν καθ' όλον το έτος τας δηλωθείσας εις τον Ε.Ο.Τ. και εγκριθείσας υπ' αυτού τιμάς, απαγορευομένης της εισπράξεως τιμών κατωτέρων ή ανωτέρων των δηλωθεισών τοιούτων, εν συνδυασμώ προς τας υπό των Υπουργικών περί τιμών Ξενοδοχείων αποφάσεων καθοριζομένης εκάστοτε εκπτώσεις. Προς διαπίστωσιν της πιστής τηρήσεως των ανωτέρω, οι Ξενοδόχοι υποχρεούνται όπως: α) Υποβάλλουν εις την αρμοδίαν Δ/νην του Ε.Ο.Τ. τα μεταξύ αυτών και των Τουριστικών Γραφείων Εσωτερικού και Εξωτερικού υπογραφέντα (συναφθέντα) συμβόλαια εις διπλούν προς έλεγχον και θεώρησιν. Β) θέτουν υπ' όψιν των αρμοδίων οργάνων του Ε.Ο.Τ. τα της ημερησίας κινήσεως και χρεώσεως πελατών (MALU COURANTE), ως και τα αντίγραφα των προς τους πελάτας επιδιδομένων λογαριασμών προς έλεγχον. Συμβόλαια μη υποβληθέντα προς θεώρησιν και έλεγχον ως ανωτέρω ουδεμίαν αποδεικτικήν ισχύν θα έχωσιν διά τον Ε.Ο.Τ. εν περιπτώσει ανακύψεως διαφοράς μεταξύ των συμβαλλομένων. Κατά των παραβατών των ως άνω διατάξεων θέλουσιν επιβληθή διοικητικά κυρώσεις εξικνούμεναι μέχρις ανακλήσεως του διορισμού του

υπευθύνου Δ/ντού του Ξενοδοχείου, εφόσον τα συμβόλαια φέρουσιν την υπογραφήν του, και του υποβιβασμού της Ξενοδοχειακής Μονάδος εις την τάξιν εκείνην εις ην αντιστοιχούσιν αι κατά την διαπίστωσιν της παραβάσεως εισπραττόμεναι τιμαί (Β.Δ. 27/4-14/5/1937 άρθρον 10).», στο δε το άρθρο 14 της ίδιας, ως άνω, αποφάσεως ορίζεται ότι: «Εις έκαστον δωμάτιον δέον να υπάρχη πινακίς θεωρημένη υπό της Αστυνομίας εις την οποίαν να αναγράφονται εις τας οικείας στήλας αναλυτικώς, η τιμή του δωματίου, αι σχετικαί προσαυξήσεις και η συνολική τιμή, ήτις θα προκύψη εκ της αθροίσεως τούτων πλέον του αντιτίμου πρωινού και γεύματος κατά τας εκάστοτε ισχυούσας Αγορανομικάς Διατάξεις και εφόσον παρέχονται τοιαύτα προς επακριβή ενημέρωσιν των πελατών επί του συνολικού ποσού το οποίον υποχρεούνται να καταβάλουν ούτοι διά την διαμονήν εις το δωμάτιον του Ξενοδοχείου.».

5. Τέλος, στο Π.Δ. 33/1979 «Περί τουριστικών καταλυμάτων εντός παραδοσιακών οικισμών» (ΦΕΚ Α'10) και ειδικότερα στο άρθρο 8 αυτού ορίζεται ότι: «Οι κάτοχοι αδείας λειτουργίας τουριστικών καταλυμάτων εντός παραδοσιακών κτισμάτων, οφείλουν να δηλώνουν προς τον Ε.Ο.Τ. εντός της προθεσμίας της τασσομένης διά την εκ μέρους ξενοδοχειακών επιχειρήσεων δήλωσιν των τιμών αυτών, τας τιμάς, ας προτίθενται να εισπράττουν κατά το επόμενο ημερολογιακός έτος, λεπτομερώς ανά δωμάτιον, διαμέρισμα κ.λ.π. αναλόγως της λειτουργικής αυτών μορφής. Ο Ε.Ο.Τ. εγκρίνει τας δηλουμένας τιμάς, εφόσον αύται τυγχάνουν δεδικαιολογημένοι εκ του επιπέδου της εγκαταστάσεως και των προσφερομένων υπηρεσιών ως και του επιπέδου της εν τω κτηρίω ποιότητος του περιβάλλοντος, καθορίζει δε κατά περίπτωσιν τα επιτρεπόμενα ποσοστά εκπτώσεων και προσαυξήσεων».

II.- Κατά την ενώπιον της Ολομελείας συζήτηση *επὶ τῶν ἄνω* ερωτήματος, ενόψει των προπαρατεθεισών διατάξεων και του συγκεκριμένου ιστορικού, διατυπώθηκαν δύο (2) γνώμες, ως εξής.

Α' Πρώτη γνώμη, που απαρτίσθηκε από τον Πρόεδρο του Σώματος

Κ.Μπακάλη, τους Αντιπροέδρους Χρ. Τσεκούρα, Γ.Πουλάκο, Ι.Πράσινο, Σπ. Σκουτέρη και τους Νομικούς Συμβούλους Π.Κισσούδη, Αλ.Τζεφεράκο, Ε. Τριτά, Σπ. Δελλαπόρτα, Φ.Γεωργακόπουλο, Σωτ. Παπαγεωργακόπουλο, Βλ. Βουκάλη, Μ.Απέσσο, Π. Τριανταφυλλίδη, Χρ.Αυγερινού, Ν.Μουδάτσο, Π.Βαρελά, Ασημ. Ροδοκάλη (ψήφοι δέκα οκτώ – 18):

1. Κρίσιμα και χρήσιμα για την αντιμετώπιση του ερευνωμένου ερωτήματος στοιχεία, ήτοι για την εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 13 παρ.4 του Ν. 2974/2001, με την οποία ορίζεται, κατά τα άνω, η διαδικασία για την παραχώρηση της χρήσεως αιγιαλού – παραλίας από το Δημόσιο σε όμορες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις και ο καθορισμός του για την παραχώρηση αυτή ανταλλάγματος, είναι πρώτον η χρήση του όρου αντάλλαγμα και δεύτερον η αναφορά σε κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση.

2. Με τον όρο αντάλλαγμα νοείται ότι, αφού παρέχεται η δυνατότητα στην ξενοδοχειακή επιχείρηση να εκμεταλλεύεται κατά παραχώρηση την χρήση του ομόρου αιγιαλού και της παραλίας, ήτοι εκτάσεων κοινοχρήστων που ανήκουν κατά κυριότητα στο Δημόσιο, και να ωφελείται από αυτή την εκμετάλλευση, οφείλει κατ'ανταπόδοση να καταβάλλει στο Δημόσιο αντί ενοικίου, άλλως αποζημιώσεως χρήσεως, το προσήκον αντάλλαγμα. Προσήκον δεν είναι ασφαλώς το αντάλλαγμα που είναι ανάλογο με την ωφέλεια του προς ον η παραχώρηση, η οποία ωφέλεια δεν είναι δε όλες τις περιπτώσεις ίδια, ούτε σε κάθε κατηγορία ξενοδοχειακών επιχειρήσεων. Και τούτο, διότι κάθε συγκεκριμένη ξενοδοχειακή επιχείρηση, καθορίζοντας εντός του πλαισίου των νομίμων περιορισμών την τιμή του δωματίου,

την οποία εγκρίνει ο Ε.Ο.Τ., καρπούται διαφορετικό όφελος με την συμπερίληψη στην τιμή αυτή των προσφερομένων στον πελάτη υπηρεσιών, που έχουν σχέση με την χρήση του αιγιαλού και της παραλίας, ως φερ' ειπείν διαφορετική τιμή χρεώσεως ομπρελών, καθισμάτων, ξαπλωστρών κ.λπ.

Γι' αυτό χρησιμοποιείται η διατύπωση «για κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση». Στο γράμμα δηλαδή, αλλά και στο πνεύμα και το σκοπό του νόμου ανταποκρίνεται ο καθορισμός του ανταλλάγματος αναλογικώς προς την τιμή του δωματίου, κάθε ξενοδοχειακής επιχειρήσεως, για την διαμόρφωση της οποίας (τιμής) ασφαλώς και μεταξύ άλλων λαμβάνεται υπόψη, ως συνιστώσα, και το όφελος από τη χρήση του αιγιαλού και της παραλίας. Ο τρόπος αυτός υπολογισμού, δηλαδή, κρίνεται, κατά την γνώμη αυτή, δικαιότερος αναλογικότερος και σε κάθε περίπτωση περισσότερο εναρμονιζόμενος προς το γράμμα, το πνεύμα και τον σκοπό της ρυθμίσεως. Αν, άλλωστε, ο νομοθέτης ήθελε τον καθορισμό του ανταλλάγματος κατά τρόπο ενιαίο για κάθε κατηγορία ξενοδοχειακών επιχειρήσεων, θα το όριζε ρητώς προς αποτροπή, οποιασδήποτε αμφισβήτησεως και οπωσδήποτε δεν θα χρησιμοποιούσε τη φράση «για κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση».

3. Έτσι, κατά τη γνώμη αυτή, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η υποβολή – δήλωση – πρόταση των τιμών από κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση προς τον Ε.Ο.Τ. γίνεται με μοναδικό σκοπό να διαπιστώνεται ότι δεν είναι κατώτερες από τις καθορισθείσες από τον Ε.Ο.Τ. για κάθε κατηγορία ξενοδοχειακών επιχειρήσεων τιμές, αλλά, τουναντίον, γίνεται για την έγκριση από τον Ε.Ο.Τ. των τιμών αυτών, τις οποίες η συγκεκριμένη ξενοδοχειακή επιχείρηση οφείλει να εισπράττει κατ'έτος, όπως ορίζεται και στην υπ'αρ. 503007/1976 απόφαση του Γ.Γ. του Ε.Ο.Τ., που προαναφέρθηκε. Και με βάση αυτόν τον in concreto και ad hoc καθορισμό της τιμής του δίκλινου δωματίου, μετά την δήλωση – πρόταση από την ξενοδοχειακή επιχείρηση και την τελική έγκριση από τον Ε.Ο.Τ. θα χωρήσει και ο καθορισμός του

καταβλητέου ανταλλάγματος. Επισημαίνεται, άλλωστε, ότι τυχόν δυσχέρειες στις λεπτομέρειες εφαρμογής της διατάξεως, ως π.χ. από τις τυχόν διαφορετικές τιμές δίκλινου δωματίου, αναλόγως της θέσεως, του ορόφου, της θέας προς τη θάλασσα ή το βουνό κλπ. και η εκ του λόγου αυτού ανάγκη καθορισμού κάποιων λεπτομερειών, δεν είναι δυνατό να οδηγήσουν σε παράλειψη εφαρμογής της διατάξεως ή να καταστήσουν αυτή παντελώς ανενεργό.

Β' Δεύτερη γνώμη, που απαρτίσθηκε από τον Αντιπρόεδρο Γρ.Κρόμπα και τους Νομικούς Συμβούλους Ηλ.Παπαδόπουλο, Ν.Κασιόμπα, Ν.Μαυρίκα, Δ. Παπαγεωργόπουλο, Ιω.Μάσβουλα, Δ. Αναστασόπουλο, Κρ.Μανωλή, Θ.Ηλιάκη, Β.Σουλιώτη, Ι.Τρίαντο, Ηλ.Ψώνη, Αλ.Καραγιάννη, Ιω. Διονυσόπουλο, Ι.Καραγιαννοπούλου, Α. Χαρλαύτη, Αντ.Κλαδιά, Στ.Δέτση (ψηφοί δέκα οκτώ – 18):

Από τη διάταξη της παρ.4 του άρθρ. 13 του ν.2971/2001 προκύπτει ότι το ανάλλαγμα που καταβάλλεται από τις όμορες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις στο Δημόσιο για την παραχώρηση σ' αυτές της απλής χρήσης αιγιαλού και παραλίας είναι ίσο με το γινόμενο που προκύπτει από τον πολλαπλασιασμό του ενός δευτέρου (1/2) της τιμής δίκλινου δωματίου μετά λουτρού, χωρίς λοιπές επιβαρύνσεις, όπως η τιμή αυτή καθορίζεται από τον Ε.Ο.Τ. για κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση, επί τον αριθμό των κλινών. Οι σχετικές διατάξεις στις οποίες παραπέμπει η πιο πάνω διάταξη και ρυθμίζουν τον καθορισμό της πιο πάνω τιμής του δίκλινου δωματίου, είναι οι διατάξεις του άρθρου 4 παρ. 7 του Ν.2160/1993, των άρθρων 14 και 16 της υπ' αριθμ. 503007/1976 αποφάσεως του Γ.Γ. Ε.Ο.Τ. «περί κανονισμού σχέσεων ξενοδόχων και πελατών αυτών, που κυρώθηκε με το άρθρο 8 του Ν. 1652/1986, και του άρθρου 8 του Π.Δ.. 33/1979. Από τις πιο πάνω διατάξεις προκύπτει σαφώς : α) ότι ο Γ.Γ. του Ε.Ο.Τ. (ήδη ο Υπουργός Τουριστικής Ανάπτυξης) καθορίζει κάθε χρόνο με απόφασή του που δημοσιεύεται στην εφημερίδα τις κατώτατες τιμές για όλες τις τάξεις των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων και όχι για κάθε ξενοδοχειακή μονάδα

χωριστά και β) ότι οι ξενοδοχειακές επιχειρήσεις διαμορφώνουν ελεύθερα τις τιμές των δωματίων και απλώς τις υποβάλλουν προς έγκριση στον ΕΟΤ προκειμένου να διαπιστωθεί ότι αυτές δεν υπολείπονται των τιμών που καθόρισε ο Ε.Ο.Τ. Ειδικότερα, μάλιστα, η τελευταία υπ' αριθμ 11720/31-12-2004 απόφαση του Υφυπουργού Τουριστικής Ανάπτυξης «Καθορισμός ελάχιστων τιμών ξενοδοχειακών επιχειρήσεων για το χρονικό διάστημα 1-4-2005 μέχρι 31-3-2006» (Β-16) καθορίζει δύο κατώτατα όρια τιμών (ανά λειτουργική μορφή και κατηγορία αστέρων ή τάξη ξενοδοχείου) για όλο το χρονικό διάστημα που αφορά (1.4.2005 – 31.3.2006) και επιτρέπει στον ξενοδόχο να καθορίσει ελεύθερα τα χρονικά διαστήματα που επιθυμεί στη ΧΑΜΗΛΗ και ΥΨΗΛΗ περίοδο, ως και τις τιμές κάθε περιόδου, υπό την προϋπόθεση ότι αυτές δεν θα είναι χαμηλότερες από τα παραπάνω κατώτατα όρια τιμών ανά περίοδο. Κατά συνέπεια, αφού ο νόμος παραπέμπει για τον υπολογισμό της τιμής του δίκλινου δωματίου, στον καθορισμό αυτής από τον Ε.Ο.Τ. και καθορισμός αυτής για κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση δεν προβλέπεται από τις σχετικές διατάξεις, πρέπει να προσδιοριστεί η έννοια της προαναφερομένης διατάξεως που ορίζει «όπως η τιμή αυτή, καθορίζεται από τον Ε.Ο.Τ. για κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση» και η έννοια αυτής, σύμφωνα με την γνώμη αυτή, δεν μπορεί να είναι άλλη από του ότι η πιο πάνω τιμή αντιστοιχεί με την τιμή που καθορίζει ο Ε.Ο.Τ. για δίκλινο δωμάτιο ξενοδοχείου της αυτής κατηγορίας (τάξης, αστέρων) με το ξενοδοχείο στο οποίο παραχωρείται η απλή χρήση του αιγιαλού, και όχι με την ανώτερη τιμή δίκλινου δωματίου που καθορίζεται στη δήλωση του επιχειρηματία που υποβάλλει τις τιμές προς έγκριση στον Ε.Ο.Τ. προκειμένου να διαπιστωθεί ότι αυτές δεν υπολείπονται των τιμών που καθόρισε ο Ε.Ο.Τ.. Και τούτο, γιατί στην τελευταία περίπτωση δεν υπάρχει καθορισμός τιμής από τον Ε.Ο.Τ., όπως απαιτεί ο νόμος, αλλά απλώς έγκριση των τιμών που υποβάλλουν οι επιχειρήσεις στον Ε.Ο.Τ. για την διαπίστωση

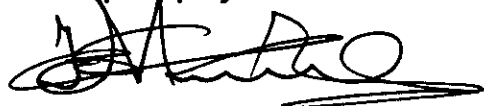
από τον τελευταίο (Ε.Ο.Τ.) ότι αυτές δεν υπολείπονται των τιμών που αυτός καθόρισε.

III.- Κατ' ακολουθία προς τα προαναλυθέντα και κατ'εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 7 παρ.3 του Ν.3086/2002 «Οργανισμός του Ν.Σ.Κ. και κατάσταση των Λειτουργιών και των Υπαλλήλων του» (ΦΕΚ Α'324), στην οποία ορίζεται επί γνωμοδοτήσεων ότι «αν υπάρξει ισοψηφία, στις συνεδριάσεις της Ολομελείας υπερисχύει η ψήφος του Προέδρου.....», κατά την κρατήσασα, ως άνω, γνώμη, στο υποβληθέν ερώτημα αρμόζει η απάντηση ότι το αντάλλαγμα για την παραχώρηση της απλής χρήσης αιγιαλού - παραλίας σε όμορες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις καθορίζεται με βάση την ανώτερη τιμή του δίκλινου δωματίου που προτείνεται από κάθε ξενοδοχειακή επιχείρηση και εγκρίνεται από τον ΕΟΤ . —

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα, 26 Δεκεμβρίου 2005

Ο Πρόεδρος του Ν.Σ.Κ.

Κων/νος Ε. Μπακάλης

Πρόεδρος του Ν.Σ.Κ.

Ο Εισηγητής

Ν. Κατσίμπας

Νομικός Σύμβουλος του Κράτους